

LBRIS

We know
books

D.B. Stone

**Winnetou în
Marea Cursă**

Primul volum din seria
În umbra dreptății

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

comportamental în viața reală.

Fiind un roman de călătorie, asemănător celor scrise de Karl May, atât faptele, cât și evenimentele trebuie privite din perspectivă ficțională. Unele dintre detaliile abordate aici le veți regăsi în Insula giuvaierurilor, o poveste de excepție aparținând acestui scriitor.

Prezentul volum deschide seria intitulată În umbra dreptății, care cuprinde trei părți, avându-i ca protagoniști pe Winnetou și Old Shatterhand.

Drag cititor, în urma parcurgerii acestei creații literare, îmi doresc să rămâi surprins într-un mod plăcut, întrucât am încercat pe cât posibil să evit clișeele și întâmplările previzibile. De asemenea, revenirea personajelor lui Karl May sper să-ți producă bucuria lecturii și să îți trezească sentimente nostalgice față de vremurile de altădată.

D.B. Stone

Capitolul I

O știre de senzație

„Să știți,
eu am să rămân în câmpia din pustiu
până îmi va veni veste de la voi.”

2 Samuel 15:28

Oceanul sclipea în bătaia soarelui de dimineață și reflecta lumina în toate direcțiile, ca un diamant șlefuit cu mare pricepere de un meșter iscusit. Valurile domoale se frământau în toată libertatea, iar un vânt ușor purta norii de ceață risipindu-i. Izul sărat se simțea din plin în largul Pacificului, iar când și când, câte un delfin sau mai mulți, se azvârleau spre suprafață pentru câteva clipe, ca apoi să se afunde din nou în adânc. Deși era apă pretutindeni, tabloul acesta era minunat. Creația își dezvăluia frumusețea, furând atât privirile, cât și inima celui care contempla peisajul. Marea masă de apă te făcea să te simți atât de neputincios și atât de mic în comparație cu natura înconjurătoare, încât nu puteai să nu te gândești la cât de scurtă este viața și cât de repede trec clipele prin fața ochilor.

Vaporul înainta destul de repede prin apele liniștite, iar briza de dimineață te îmbia să tragi aerul cu putere, lăsându-ți privirea să răzbată până în depărtări, acolo unde imensitatea cerului se unea cu noianul de ape sclipitoare. Păsările marine se zbenguiau pretutindeni, semn că ne apropiam de țarm. Plonjau neînfricate în

valuri, căutând să prindă peștele care înota la mică adâncime. Goana aceasta după supraviețuire se repeta la nesfârșit cu fiecare generație, atât în rândul animalelor, cât și al nostru, al oamenilor. Aceste gânduri îmi ocupau mintea în timp ce stăteam singur și priveam oceanul nesfârșit. De când m-am îmbarcat pe acest vapor, am ars de nerăbdare să ajung mai repede la destinație.

După incursiunea pe continentul Africii, iată-mă din nou plecat departe de patria mea natală, de data aceasta aflându-mă în partea cealaltă a lumii, în apropiere de Coasta de Vest a Statelor Unite, urmând să debarc în San Francisco.

Trecuseră aproape doi ani de când am fost ultima oară în Vest, iar chemarea preriei nu-ți dă pace decât atunci când ești încă o dată în mijlocul ei. Acolo, deși pericolul pândește la tot pasul și, pentru supraviețuire, vânătorul sau indianul recurge la tot felul de metode menite să-l țină în viață, preria este locul și casa unde viața își urmează cursul, neținând cont de ceea ce se întâmplă zi de zi. Cei care se aventurează acolo sunt în permanență cu simțurile încordate, pentru că, la cea mai mică greșeală, se pot trezi în „veșnicele plaiuri ale vânătorii”.

Odată ce ai fost în prerie și i-ai gustat farmecul, nu mai poți sta nepăsător, fără să te întorci din nou pe tărâmul ei. Dorul de aceste locuri, m-au făcut să revin aici mereu și mereu, dar, mai ales, voiam să mă reîntâlnesc cu tovarășul și prietenul meu cel mai bun, conducătorul indienilor din tribul apașilor: Winnetou.

Vaporul cu care călătoream era unul de tonaj mediu, ce funcționa pe aburi, căpitanul fiind o veche cunoștință de-a mea. Era un vapor comercial, ce transporta mărfuri din Europa în America. Era la începutul verii și vremea era minunată.

— Cred că în câteva ore suntem în port! am auzit o voce în spatele meu.

— Domnule căpitan, nu v-am văzut! Eram pierdut în gândurile mele.

— Oceanul are farmecul său, mai ales dimineața! spuse el. Dar la ce vă gândeați, domnule?

— La spiritul preriei! am spus zâmbind. Frumusețea oceanului m-a făcut să-mi amintesc de întinderile nesfârșite ale pustiului. Abia aștept să debarcăm!

— Aha, am înțeles! Nerăbdător tare, nu?

Căpitanul privi apa liniștită cu un aer de cunoscător, apoi continuă zâmbind:

— Cum spuneam, în câteva ore, vom ajunge la Frisco. Până atunci, dacă vreți, vă las ziarul de ieri. L-am primit azi-noapte, când ne-am intersectat cu alt vas, al unui vechi camarad de-al meu. Ce-i drept, am pierdut oarece timp cu manevrele, ca să intru în posesia lui.

— Mi-ar face plăcere și vă mulțumesc! am spus în timp ce căpitanul îmi înmână ziarul.

Aveam în mână *The California Star* din șapte iunie 18___. Pe prima pagină, era un articol întocmit destul de pompos, ce reamintea cititorilor, cu detalii interesante, faptul că mai sunt trei zile până la Marea Întrecere Călare de Anduranță găzduită de statele California și Nevada și organizată de guvernatorul Californiei.

M-a surprins să citesc o astfel de știre pe prima pagină din ziar. La vremea aceea, de obicei, prima pagină a majorității ziarelor conținea știri și înștiințări cu privire la fenomenala Goană după Aur. Am citit în continuare articolul despre această întrecere de anduranță și am aflat cu stupeoare că evenimentul a fost anunțat încă de acum patru luni, iar Marele Premiu este, nici mai mult, nici mai puțin, de un milion de dolari americani. O sumă colosală, dacă stăm să ne

gândim că un american oarecare nu depășea un câștig anual de câteva mii de dolari.

Mai departe, era reamintit și descris așa-zisul *Regulament*:

- *orice cal poate fi înscris în cursă și poate fi călărit de către proprietar sau de către altcineva, în condițiile în care perechea cal-călăreț începe și termină cursa în aceeași formulă;*

- *suma de înscriere: douăzeci și cinci de mii de dolari;*

- *se consideră câștigător calul înscris în cursă, care termină primul traseul Întrecerii de Anduranță;*

- *înscrierile se fac la Trezoreria Statului California;*

- *distanța care urmează a fi parcursă este de la linia de plecare din marginea orașului San Francisco până în Las Vegas și înapoi;*

- *în Las Vegas, la Trezorerie, concurenților li se va ștampila biletul de participare cu o ștampilă identică cu cea din San Francisco, de unde se dă startul;*

- *este obligatoriu ca, la întoarcere, câștigătorul să prezinte biletul calului înscris în cursă, care să aibă ambele ștampile;*

- *întrecerea va începe în ziua de zece iunie, la ora prânzului, anul curent.*

Așadar, în scurt timp, se va da startul acestei întreceri ce se desfășoară pe mai bine de cinci sute de kilometri distanță. Minte mea a început să facă calcule și deja mă așteptam la forfota deosebită a unei lumi peștițe, care se va perinda în oraș cu ocazia acestui eveniment.

Măine, înainte de asfințit, convenisem cu Winnetou să ne întâlnim mai sus, în Nord, într-un loc ales de noi. Înțelegerea noastră de acum doi ani stabilea

să ne așteptăm unul pe celălalt în locul respectiv. În caz că unul din noi nu reușea să ajungă, celălalt trebuia să lase un indicator pentru o nouă direcție. Așa am procedat întotdeauna cu Winnetou. Anul trecut, eu nu am putut ajunge în ziua convenită, întrucât eram în Africa, și știu sigur că Winnetou a fost la locul de întâlnire, dar, pentru că nu m-a găsit, a rămas să ne întâlnim anul acesta.

Am continuat lectura ziarului și mi-a atras atenția un articol de la sfârșit, în legătură cu un asasinat. Avea ca titlu „Ucis pentru arma sa”. Am aflat că un cetățean german înaintat în vârstă, sosit în San Francisco pentru întrecere, a fost asasinat și deposedat de arme. Omul a fost împușcat în frunte.

Mai departe, un alt articol relatează despre o bandă de tâlhari ce bântuia prin California și Nevada jefuind călătorii, condusă de un ticălos poreclit sau numit Hole. Această bandă făcea victime și pradă fără nicio reținere. O recompensă de cincizeci de mii de dolari era pusă pe capul lui Hole, viu sau mort.

Să fi fost vreo legătură între moartea nefericitului meu compatriot și acest bandit Hole? Nu erau date prea multe detalii, așa că, după ce am terminat de citit ziarul, m-am îndreptat către cabina căpitanului și am bătut ușor la ușă.

— Intrați, vă rog! am auzit vocea căpitanului.

— Charlie, tu erai? Ia loc, te rog! Ai terminat cu ziarul?

— Da, dar vreau să vă întreb ceva, domnule căpitan! i-am spus în timp ce mă așezam pe un scaun.

— Te rog, lasă politețurile! Ți-am mai zis să-mi spui pe nume și să-mi vorbești fără „domnule”! Doar ne cunoaștem de multă vreme!

— OK, Ben, uite ce voiam să te întreb: când ai fost

ultima oară la San Francisco?

— Hm... să tot fie cam cinci luni, cred! Dar de ce mă întrebi?

— Ai citit articolul de pe prima pagină?

— Da!

— Ce părere ai? S-a vorbit despre o astfel de întrecere data trecută, când ai fost în Frisco?

— Nu! Treaba e recentă, chiar dacă ar fi fost pusă la cale de multă vreme.

— Aha, ți-ai dat seama!

— Cum să nu! Nu e ușor să faci rost de un milion și să-l dai ca premiu pentru cursa unui cal! Dar dacă ne gândim și la banii plătiți pentru înscriere...

— Așa este!

— Cred că se va strânge mai mult de un milion. Plus că orașul va fi invadat de oportuniștii și derbedeii de pretutindeni. Cât ai stat pe punte să citești, mi-am instruit echipajul să fie cu ochii în patru, astfel încât să nu fie nimeni prădat, nici om, nici vapor, cât vom sta în Frisco.

Ben luă ziarul, arătându-mi articolul cu asasinarea compatriotului nostru.

— Ai citit despre bătrânul împușcat în cap?

— Da!

— Ticălosul! Pentru o plesnitoare, să iei o viață!

— Omul e în stare să ucidă și pentru mai puțin, am spus îngândurat.

— Ce suflet să aibă criminalul ăsta?

Căpitanul întoarse ziarul, citind prima pagină. Făcu ochii mici, privindu-mă cu subînțeles.

— Dar, ia spune, Charlie, îmi zise el, te arăți surprins de o astfel de știre. Dacă toată tărășenia asta cu întrecerea călare durează de patru luni, cu siguranță că s-a scris despre ea și dincolo, pe Bătrânul Continent!

Chiar nu ai auzit nimic? Despre mine, ce să spun? Eu am fost pe mare transportând marfă și, oricum, nu mă interesează prea tare astfel de știri!

— Spre rușinea mea, dragă Ben, azi aflu pentru prima dată despre cursă! Nu am zăbovit prea mult în țară de când m-am întors din Africa, am fost ocupat să-mi pun în ordine unele lucruri, apoi m-am îmbarcat degrabă spre Vest și n-am avut timp să citesc ziarele!

— Da! Se întâmplă să mai scape câte ceva!

— Cam multe mi-au scăpat! am spus cu glas scăzut.

— Dar, ia stai puțin! continuă căpitanul Ben uitându-se la mine cam cruciș.

— Stau, unde să mă duc?

— Dacă ai fi aflat despre această întrecere până să ajungi aici, ai fi participat și tu?

— Nu știu, dragă Benjamin! Doar știi că eu întreprind călătorii în vederea scrisului.

— A, da! Scriitorul călător! ăsta ești tu!

În timp ce își aprindea pipa, căpitanul începu să râdă.

— Vei scrie despre astfel de banalități? continuă el. Despre curse de cai, indieni, *westmen*, Goana după Aur și alte bazaconii?

— Poate voi scrie și despre tine!

— Despre mine și vaporul meu plin cu marfă nu prea ai ce scrie.

— Se poate, am spus râzând, dar nu strică să încerc, măcar!

Convorbirea ne-a fost întreruptă de o bătaie în ușă.

— Intră! spuse căpitanul.

— Domnule căpitan, ne apropiem de portul orașului San Francisco! Vă rog să dați dispoziții cu privire la debarcare!

— Imediat, Mich! În cinci minute voi veni la cârmă,

lângă tine! Coborâți presiunea!

— Prea bine, domnule!

Omul plecă imediat, iar căpitanul se pregăti să iasă pe puntea vaporului.

— Ei, Charlie, mă cheamă datoria!

— Sigur, Ben, nicio grijă! Oricum, te-am indispus destul cu pălăvrăgelile mele!

L-am lăsat pe compatriotul meu și m-am îndreptat spre cabină. Am învelit cu grijă armele, asigurându-mă că, la debarcarea în port, nu vor atrage priviri indiscrete. Mă gândeam mai mult la carabina Henry, care, în Vest, era râvnită atât de albi, cât și de indieni. Doborâtorul, mult mai masiv decât carabina, îmi era de folos pentru vânatul mare și pentru obiectivele îndepărtate, dar și el trebuia protejat. Precizia cu care trăgea și lovea țintele îl făceau și pe el atât de prețios în ochii mei, că îl luam cu mine peste tot, în ciuda greutateii sale considerabile.

Mi-am îndesat la brâu revolverele cu repetiție, iar restul ustensilelor, cum ar fi luneta, busola, amnarul, ceasul și alte lucruri folositoare, le-am pus în desagă.

Cât despre cuțit, rămânea să-mi achiziționez unul cum ajungeam în oraș. Puteam găsi cu ușurință, la orice comerciant, cuțite de vânătoare de orice dimensiune și de orice calitate.

Am debarcat luându-mi rămas-bun de la căpitanul Ben și mi-am croit drum prin mulțimea de oameni din port, care, deși era ora prânzului, nu s-a redus deloc. Portul era aglomerat mereu, din cauză că majoritatea tranzacțiilor și schimburilor comerciale se făceau direct pe malul apei, lângă vasele care aduceau sau trimiteau marfa necesară oricărui nevoi.

Capitolul II

În San Francisco

„Și zi către el:
o, tu, cel ce ești așezat la marginea mării
și faci negoț cu popoarele a nenumărate insule...”
Ezechiel 27:3

Erau acolo marinari angajați pe vapoare sau vase de transport, cărauși, vânzători de pește ambulanti, chinezi tocmiți ca muncitori în minele de aur, vânzători de prerie, *westmen*, indieni coborâți din munți, din locurile lor de baștină, bărbați cu pălării mexicane și cizme de cowboy cu pinteni, femei în rochii de promenadă cu umbrele multicolore, însoțite de bărbați în costume de postav, cu pălării înalte. Dincoace, între clădirile aferente portului, se aflau căruțe și birje care așteptau să transporte atât marfă, cât și oameni.

Peste tot zăreai mici întreprinzători, fiecare cu taraba lui de bunătați. Copiii localnicilor alergau de colo-colo, uitându-se cu jind la turtele dulci și la halvițele vânzătorilor ambulanti. Ici-colo, vedeai păcuri de oameni care se îmbulzeau spre un anumit punct central, unde vreun maestru într-ale cărților de joc își arăta talentul în manipularea celor slabi de înger, luându-le și ultimul bănuț.

Orașul, care de altfel era mereu animat de căutătorii de aur, fremăta acum și de forfota dinaintea acestei curse, iar oamenii alergau neobosiți să afle

vești cu privire la concurenții care zilnic veneau de pretutindeni și se înscriau în competiție.

Într-un loc îngrădit și bine păzit de câțiva soldați înarmați, se afla un armăsar splendid, un pursânge englez adus probabil pentru Marea Întrecere. Un astfel de exemplar costa o avere, dovada făcând-o paza militară de care avea parte. Se știe că aceștia au ca strămoși caii orientali și sunt folosiți în cursele rapide.

Roibul fornăia și era neliniștit din cauza mulțimii de oameni care se strânsese lângă oborul său, admirându-l și comentând zgomotos evenimentul de peste două zile. Soldații nu lăsau pe nimeni să atingă nici măcar gardul, avertizând privitorii că vor face uz de arme dacă se vor apropia de armăsar.

— Stop! Înapoi, dacă nu vreți să fiți împușcați! a amenințat un soldat solid, cu mustăți groase. Colonelul Carter ne-a dat mână liberă să folosim muniția din dotare dacă cineva se apropie de armăsarul său! continuă soldatul.

Așadar, calul aparținea unui cadru militar și, cel mai probabil, urma să participe la întrecere. Un astfel de om dispunea de toate resursele necesare să întrețină și să antreneze un asemenea cal. Dezavantajul acestei rase era că va face față mai greu într-o cursă de anduranță, calul fiind obișnuit cu terenul drept al hipodromurilor și cu distanțele scurte.

Am mers mai departe, căutând să ies din port și îndreptându-mă către centru, unde voiam să găsesc un han pentru găzduire și un magazin de îmbrăcăminte. Plecasem de acasă în hainele mele obișnuite, dar aici voiam să-mi cumpăr un rând nou, specific unui *westman*. Am luat prima trăsură și, după zece minute de mers, iată-mă pe strada principală, la câțiva pași de casa guvernatorului. Bineînțeles, asta am aflat-o de la

conducătorul trăsurii.

— Exact în centru, *master!* strigă de pe capră birjarul, oprind caii ușor. Priviți casa domnului guvernator!

M-am uitat în dreapta, unde într-o curte largă, împrejmuată de un gard luxos se odihnea vila guvernatorului. Era impunătoare, având o formă de semicerc, cu intrarea îndărătul unor coloane rotunde. Rondurile de flori atent îngrijite se asortau cu fațada de un galben pal a construcției. În curte trebăluiau câțiva mexicani cu pălăriile lor inconfundabile, în timp ce doi soldați păzeau intrarea din stradă.

I-am plătit birjarului, apoi am traversat strada, căutând de-a lungul ei un magazin de haine. N-a trebuit să fac eforturi prea mari, pentru că, mergând printre mulțimea de trecători, m-am și pomenit în fața unui astfel de magazin.

Trebuie să recunosc că orașul se schimbase destul de mult de când fusesem ultima dată aici. Peste noapte, s-au ridicat clădiri impozante, ce atrăgeau privirea cu structura și fațadele lor atent îngrijite. Cu siguranță, toată această înflorire se datorase în mare parte aurului extras în această zonă, aur care a avut întotdeauna o putere imensă în a schimba sărăcia în bogăție și mizeria în curățenie.

Am intrat în magazin, unde am fost întâmpinat de un om slab, cu obrazul bărbierit, echipat într-un halat de lucru, având în mână o foarfecă de croitorie.

— *Good day, master!* Bine ați venit în magazinul nostru! spuse el respectuos. Mă numesc Jackson și dețin acest magazin împreună cu soția mea. Avem plăcerea de a vă pune la dispoziție orice piesă de îmbrăcăminte, dar și încălțăminte, după cum vedeți. Avem obiecte vestimentare pentru orice buzunar și, cu modestie,

putem spune că suntem cei mai buni în domeniu din tot orașul.

Omul nici nu mă lăsase să-i răspund la salut, că mă și asaltase cu oferte care, din capul locului, miroseau a lăudăroșie.

— *Good day!* am răspuns liniștit. Mă interesează un rând de haine!

— Ați venit la cine trebuia, domnule! răspunse plin de implicare proprietarul.

I-am explicat pe scurt cam de ce aveam nevoie, când, dintr-odată, îl aud cum strigă către soția sa, aflată undeva într-o cameră dintr-o laterală a magazinului:

— Hei, Bianca dragă, avem un client exclusivist! Te rog să vii degrabă!

O femeie își făcu apariția, zâmbind în colțul gurii datorită faptului că încă un client „exclusivist” a intrat în magazinul lor. Trăsăturile ei trădau oarecum că era de origine germană, lucru ce putea fi dedus și din numele pe care îl purta. Era îmbrăcată într-o rochie de lucru, cu multe încrețituri, lungă până în pământ. Așeză cu grijă pe un raft, una peste alta, niște obiecte de îmbrăcăminte împăturite, apoi se apropie de noi.

— *Good day*, domnule! Cu ce vă putem fi de folos? întrebă ea într-o engleză autentică.

— Domnul dorește un rând de haine de vânător! o luă înainte cu explicațiile soțul ei. O pereche de cizme, pantaloni din piele, cămașă fină de vară, veston subțire și poate o jachetă groasă pentru zilele mai reci. Nu uita, te rog, nici de pălărie.

— Sigur vom găsi ceva pe aici, dragule! spuse femeia soțului ei, apoi continuă, întorcându-se către mine:

— Domnule, îmi cer scuze pentru insistența soțului meu! De când cu întrecerea aceasta, face exces

de zel cu clienții noștri. Crede că toți vor să participe și că trebuie să fie bine echipați!

— Nu-i nimic, doamnă, am spus. Nu mă deranjează în nici un fel atunci când sunt bine îngrijit.

— Ați venit pentru cursa de cai? întrebă femeia în timp ce căuta printre rafturile cu haine expuse pentru vânzare.

— Nu, deloc! Scopul venirii mele aici nu are treabă cu acest eveniment!

— Nu oricine este îndeajuns de pregătit să poată participa! a intervenit soțul femeii. Suma de înscriere este destul de mare, iar traseul este unul periculos, care necesită cunoștințe și experiență în pustiu. Dușmanii mișună pretutindeni, ca să nu mai vorbim de indienii care au dezgropat securea războiului de curând. Trebuie că va dura zece, chiar cincisprezece zile un dus-întors până în Vegas, ținând cont că e de preferat să se ocolească Death Valley.

— Un bun punct de vedere, domnule! am spus, luând o mină de necunoscător.

— Fiul nostru va participa!

— Dragule, lasă-l în pace pe domnul! spuse femeia.

— Veniți de departe, *sir*? continuă să mă descoasă proprietarul, cu un aer de ușoară mândrie.

— De peste ocean, din Germania!

— *Well*, un neamț așadar! Și soția mea este din Germania! Sau cel puțin bunica ei Mercedes a fost originară din Hamburg.

— Înțeleg!

— Dragă, ai găsit haine pentru domnul?

— Vin imediat!

În scurt timp, soția proprietarului a adus cele comandate de către mine, iar după ce m-am echipat, m-am declarat mulțumit de ceea ce mi s-a prezentat.

Pantalonii aveau o croială pe măsura mea, cizmele îmi veneau destul de bine, iar cămașa din piele fină de căprioară avea o lucrătură frumoasă. Vestonul era și el destul de bine lucrat, iar jacheta îmi venea ca turnată. Pălăria avea forma obișnuită din Vest și mi-am ales-o chiar eu. Am păstrat cingătoarea și mărunțișurile mele, mulțumit de noua mea ținută.

— Un adevărat *westman*, de bună seamă! spuse Jackson.

— Vă mulțumesc pentru compliment, domnule! am spus liniștit. Acum vă rog să-mi faceți nota!

Omul mi-a spus cât îi datoram, fapt pentru care a trebuit să-mi cercetez bagajul. Oricum, ceea ce cumpărasem nu valora atât de mult, dar ținând cont că se apropia un eveniment ce aduna atâta lume în oraș, era de așteptat ca prețurile să explodeze peste noapte. M-am văzut nevoit să plătesc fără să-i reproșez nimic. La urma urmei, hainele îmi veneau foarte bine și mă ajutau să mă integrez în peisaj.

La plecare, i-am adresat o ultimă întrebare:

— Domnule Jackson, știți unde pot găsi un prânz bun și o gazdă peste noapte?

— Cum să nu! Mergeți în susul străzii încă vreo trei sute de pași, apoi veți avea în partea dreaptă intrarea în gară, iar dacă treceți de intersecția din fața ei, vă veți pomeni în dreptul unui han cu restaurant, pe nume Cliff Dinner.

Am mulțumit politicos, apoi mi-am luat la revedere, îndreptându-mă către locul indicat. N-a fost greu de găsit și, în cinci minute, mă și aflam la ușa hanului.

Am intrat, căutând să-mi potolesc în primul rând foamea. Clădirea avea la parter o sală mare de mese, care, la ora aceea, era aproape plină de clienți. La

apariția mea, mulțimea se opri o clipă din discuții, iar majoritatea privirilor mă cântăriră preț de câteva clipe.

— Un *greenhorn boys!* *Go on!* se auzi o voce groasă, urmată de râsete răzlețe.

Eram obișnuit cu astfel de comportamente, așa că mi-am văzut liniștit de drum, căutând o masă mai retrasă. M-am întors cu spatele și m-am așezat pe un scaun, adoptând o poziție de nepăsare. Hangiul mă văzuse de când am intrat și, imediat ce am luat loc la masă, a venit la mine.

— *Good day, master!* Cum vă pot fi de folos?

— *Good day!* Aș dori un prânz și ceva de băut. O cameră liberă pot găsi la dumneavoastră?

Hangiul strănse din ochi uitându-se la cum sunt îmbrăcat, apoi, mulțumit de ceea ce văzu, îmi spuse:

— Pentru dumneavoastră, domnule, avem! Socotesc că aveți cu ce plăti!

— Cu siguranță!

— *Well*, dacă e așa, merg să vă aduc prânzul!

Omul plecă și în câteva minute se întoarse, aducând o friptură destul de bună, cu niște cartofi copti și o bucată de pâine. Probabil că noua mea ținută l-a făcut să creadă că are a face cu un client mai înstărit. Îmi aduse și o halbă de bere pe care a lăsat-o pe masă, retrăgându-se apoi discret.

În timp ce mâncam, pe ușa salonului au intrat trei persoane care stârniră mirarea tuturor. Chefliii de la mesele unde se consuma din belșug whisky și bere au început să-și dea coate, arătând spre cei trei. Am recunoscut imediat „Trifoiul”, echipa de trapperi avându-l ca lider pe inconfundabilul Sam Hawken, alături de care îi găseai pe Dick Stone și Will Parker.

M-am întors în așa fel să nu fiu recunoscut din prima, având de gând să le urmăresc din umbră